

תינוקים ושיר הלל

מאיה אגמון-פרוכטמן

שיר הלל

הסתכלו וראו תינקות, מדקדקות התסרוקת,
עם חיוך ושתי שנים – מה יפות הן העינים!
צחקי ולדה קטנטנת,
חמודת ובבנת!

בבי, בבי, מה יפה את, את תינקות משגעת,
מחאי עכשו בפוס, להללי שתי ידים!
אחת ושתיים ושלוש,
הידים על הראש!

מתנדנדת, ממלמלת, מהרהרת ושוקלת:
מה אני רוצה עכשו? על הבטן או הגב?
כוס מרק או כוס חלב?
לשחק קצת או לשכב?

והנה חשוך החדר, מה זה כאן? הכל בסדר?
כן, פצפצת מתוקה, לילה טוב ונשיקה!
ומחר בבקר אור,
לשחק אתך נחזור.

תינוקים

תינוקים, תאומים,
בן ובת, מהממים,
מחייכים, ממלמלים,
את החדר מגלים.
ממה, ממה, חיוכים,
מלמולים של שני אחים.

כל אחד עובר, מביט,
מצפצף בקול, מצחיק,
בבי, בבב, בה, בה, בה.
מוצי, פוצי, מי זה בא?
ראש הממשלה הבא!
קוץ קוץ קוץ ואדרבא!

והתינוקות עינים
כבר פוקחים אחת ושתיים,
אי ואו מגרגרים
מי יודע מה אומרים,
תאומים היא והוא.
ריקו ויקו, קו, קו, קו!

ארי ואריה די דומים,
תינוקים תאומים.